

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΕΣ
ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 09:45

Ο Ρικ, πάρκαρε την Mustang του στο υπόγειο και αλλάζοντας εντελώς τις μέχρι τότε συνήθειές του ανέβηκε από τον ανηφορικό δρόμο των αυτοκινήτων καταλήγοντας στο προαύλιο του κτιρίου που εργαζόταν. Προχώρησε με αργά βήματα και πήγε και κάθισε σ' ένα παγκάκι. Στην άλλη άκρη καθόταν ήδη ένας νεαρός γύρω στα είκοσι και κάτι. Του έκαναν εντύπωση τόσο οι παλιές μπότες που φόραγε όσο και το μπρελόκ με τα κλειδιά του που ήταν αφημένο δίπλα του στο παγκάκι και που τα στόλιζε το σήμα με το όρθιο άλογο της Mustang.

«Γαμώτο, ξέχασα τα τσιγάρα μου στο αυτοκίνητο» μουρμούρισε ο Ρικ.

Ο νεαρός έβγαλε από την τσέπη του ένα κουτί με πουράκια και το έσπρωξε προς την μεριά του.

«Ίδια μάρκα καπνίζουμε αλλά δώσε μου και φωτιά! Τον αναπτήρα μου τον άφησα κι' αυτόν στο αυτοκίνητό μου» είπε στον νεαρό που έσπευσε να του δώσει το κουτάκι με τα σπίρτα που κράταγε.

Ο Ρικ άναψε το πουράκι και του επέστρεψε τα σπίρτα.

«Κράτησε τα, έχω κι' άλλα κουτιά στην μηχανή» του είπε και του χαμογέλασε.

«Στα νιάτα μου κι' εγώ άναβα με σπίρτα» είπε ο Ρικ με μελαγχολία και συνέχισε, «είχα κι ένα παρόμοιο ζευγάρι με μπότες».

«Εδώ εργάζεσαι;» τον ρώτησε ο νεαρός.

«Εδώ ακόμη. Πρέπει να πάω μέσα» συμπλήρωσε και σηκώθηκε από το παγκάκι.

Έκανε δύο βήματα και γύρισε πάλι προς την μεριά του νεαρού.

«Εσύ τι κάνεις;»

«Εγώ μόλις βγήκα έξω» του είπε εκείνος, πλησίασε την μηχανή του, την έβαλε μπροστά και χάθηκε.

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 17:00

Ο Ρικ, μόλις έφυγε η Βίκυ, κατευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρα κι' έβγαλε απ' το δωμάτιο-ντουλάπα μια μεγάλη βαλίτσα. Την άνοιξε πάνω στο κρεβάτι κι' άρχισε να την γεμίζει. Εσώρουχα, κάλτσες, μερικά πουκάμισα, πολλά t-shirt, δύο τζιν και μερικά πουλόβερ. Έβαλε στο μικρό νεσεσέρ του δύο κολόνιες, βούρτσα για τα μαλλιά του και τα απαραίτητα για την υγιεινή των δοντιών του. Τα ξυριστικά τ' άφησε εκτός.

«Τέρμα το ξύρισμα και το κούρεμα» μονολόγησε.

Ευτυχώς η βαλίτσα ήταν αρκετά μεγάλη οπότε χώρεσαν δύο ζευγάρια παπούτσια και το αγαπημένο του δερμάτινο τζάκετ. Την έκλεισε και την άφησε δίπλα στην εξώπορτα.

Στο σπίτι δεν υπήρχε γραφείο. Χρησιμοποιούσε όποτε χρειαζόταν το τραπέζι της κουζίνας που ήταν συνέχεια με το σαλόνι. Μάζεψε το λάπτοπ και τα χαρτιά που είχε απλωμένα και τα έβαλε σε μια κρεμαστή δερμάτινη τσάντα.

Σήμερα θα περνούσε μόνος την βραδιά παρόλο που είχε τα γενέθλιά του. Πήρε την ταμπλέτα που είχε αγοράσει πρόσφατα και άραξε στον καναπέ. Άρχισε να σερφάρει στους χάρτες του Νόρφολκ. Έβλεπε τις διάφορες γειτονιές κι' αναπολούσε τα παιδικά του χρόνια. Όταν κοίταξε το ρολόι ήταν ήδη εννέα. Ετοιμάστηκε και βγήκε να περπατήσει. Είκοσι χρόνια στην πόλη και ποτέ δεν είχε νοιώσει Νεοϋορκέζος.

Τον συνεπήρε μια αίσθηση ελευθερίας. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε να περπατάει χωρίς βιασύνη με χαλαρό βήμα. Αποφάσισε να πάει για ένα ποτό στο *Bar Nine*. Ήταν περίπου στα δύο χιλιόμετρα απόσταση. Εκείνη την στιγμή του φάνηκε ότι περισσότερο αισθάνθηκε παρά άκουσε έναν υπόκωφο θόρυβο, σαν μια βαριά ανάσα που επαναλαμβανόταν με πολύ αργό ρυθμό. Γύρισε και κοίταξε τριγύρω. Κανένας και

τίποτα δεν βρισκόταν κοντά του. Ο θόρυβος λες κι ερχόταν απ' το έδαφος.

Η ανάσα της πόλης, σκέφτηκε κι' αμέσως συμπλήρωσε, Ρικ μαζέψου και άσε τις μαλακίες!

Μετά από λίγο έφτασε στο μπαράκι. Είχε καιρό να έρθει. Δεν ήταν απ' τα αγαπημένα του στέκια αλλά ήθελε να βρεθεί κάπου που να μην τον γνώριζε κανένας, και το συγκεκριμένο μπαρ του το εξασφάλιζε. Κάθισε στην άκρη του πάγκου και παράγγειλε ένα διπλό ουίσκι. Ο μπάρμαν τον σερβίρισε αμίλητος· κατάλαβε ότι ο πελάτης ήθελε την ησυχία του.

Ο Ρικ προσπάθησε να απομονωθεί και να μην ακούει τίποτα. Αυτό που τον απασχολούσε ασυνείδητα όλη την ημέρα ήταν κάτι που προσπαθούσε να βγάλει από μέσα του αλλά που δεν ήξερε το πως. Ίσως ο μόνος τρόπος για να το πετύχει ήταν μέσα από σιωπή που έπρεπε να επιβάλλει στο μυαλό του. Η μέθοδος αυτή είχε λειτουργήσει παλιά, αλλά χρειαζόταν να βρίσκεται σε περιοχή με λευκό θόρυβο και τότε συνέβαινε το εξής εκπληκτικό, γινόταν ένας συνδυασμός των θορύβων που στα αυτιά του κατέληγε σαν συγκεκριμένη πρόταση. Έμοιαζε σαν ο νους του να ήθελε να του μιλήσει και να διάλεγε λέξεις από σκόρπιες κουβέντες που ακούγονταν, που όμως αν τις έβαζες στην σωστή σειρά, αποκτούσαν νόημα. Σήμερα όμως δεν του έβγαινε. Ήξερε πως ήταν εκεί, αλλά παραπέρα τίποτα.

Έκανε νόημα να πληρώσει. Ο μπάρμαν τον πλησίασε και του έδειξε τον τιμοκατάλογο που ήταν κρεμασμένος δίπλα στα μπουκάλια με τα ποτά. Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα και του το έδωσε. Ο μπάρμαν έκανε να του δώσει τα ρέστα. Του έδειξε με νόημα να τα κρατήσει. Την στιγμή εκείνη του φάνηκε πως άκουσε τον μπάρμαν να του λέει: “Πραγμάτωση”. Ο Ρικ παραξενεύτηκε. Η λέξη αυτή τον παρέπεμπε στον *Αποκρυφιστικό Κώδικα*, ένα βιβλίο που παρόλο που είχε στα χέρια του εδώ και πέντε χρόνια, δεν είχε νοιώσει έτοιμος να τον απασχολήσει, πέρα από μια πρώτη ματιά που του είχε ρίξει πριν δύο χρόνια. Έκανε νόημα στον μπάρμαν ότι δεν άκουσε τι του είπε.

«Ευχαριστώ, καλό σου βράδυ» του είπε καθαρά ο μπάρμαν μιλώντας πιο δυνατά και σκύβοντας προς το μέρος του.

Ήταν βέβαιος όμως γι' αυτό που είχε ακούσει προηγουμένως, μια τόσο περίεργη λέξη που αποκλειόταν να είχε σχέση με το ευχαριστώ που ακολούθησε όταν ξαναέκανε την ερώτηση. Έκανε σήμα στο πρώτο ταξί που περνούσε και γύρισε σπίτι

του. Άνοιξε την τηλεόραση μόνο για να την ξανακλείσει. Έκλεισε τα μάτια κι' έφερε στο μυαλό του όλα όσα είχαν γίνει εκείνο το πρωινό.

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 08:45

Ο Ρικ Κινγκ την μέρα αυτή έκλεισε τα σαράντα πέντε του χρόνια. Είχε γεννηθεί το '65 στο Νόρφολκ, στην 36η οδό. Σήμερα έμενε σ' ένα πανάκριβο διαμέρισμα στην Νέα Υόρκη, στον 68ο δρόμο, δυτικά του Σέντραλ Παρκ. Η βασική του απασχόληση ήταν τα χρηματιστηριακά σαν σύμβουλος επενδύσεων σε διάφορες εταιρείες.

Ψηλός, αδύνατος, καστανός, όχι ιδιαίτερα ωραίος άντρας αλλά ιδιαίτερα γοητευτικός με κάπως περίεργη γαμψή μύτη, που ξεχώριζε για την ιδιότυπη έκφραση που ήταν μόνιμα καρφωμένη στο πρόσωπό του, κάτι που κρατούσε μακριά αυτούς που δεν ήθελε να παραβιάζουν τον προσωπικό του χώρο.

Παρ' όλες τις προσπάθειες διαφόρων γυναικών του κύκλου του εξακολουθούσε να είναι ανύπαντρος. Δεν είχε κάνει πολλούς δεσμούς αλλά παρόλα αυτά οι μακροχρόνιες σχέσεις του κατέληγαν σε ασυμφωνίες, κάτι που πια του είχε γίνει βίωμα. Ο λόγος γι' αυτό βέβαια, αν και δύσκολα το παραδεχόταν ακόμη και στον εαυτό του, ήταν ότι τα ενδιαφέροντά του δεν ταίριαζαν καθόλου μ' αυτό που έδειχνε.

Από την φύση του μοναχικός, του άρεσε το διάβασμα και η καλή μουσική. Τα κινηματογραφικά έργα που λάτρευε ήταν αυτά της επιστημονικής φαντασίας και δεν υπήρχε αντίστοιχη σειρά στην τηλεόραση που να μην την παρακολουθούσε. Αντί όμως γι' αυτό, ως επαγγελματίας χρηματιστής, έπρεπε να είναι παρών στα διάφορα γκαλά της πόλης, στις μεγάλες πρεμιέρες των θεατρικών παραστάσεων και γενικά σ' όλα τα χάπενινγκ που κατά καιρούς ήταν καλεσμένος. Οι δημόσιες σχέσεις του έπρεπε να κρατούνται ψηλά. Έτσι, δεν είχε χρόνο γι' αυτά που τον ευχαριστούσαν.

Μέχρι τώρα αυτήν την τόσο περίεργη ισορροπία την είχε καταφέρει. Ζώντας την ίδια ώρα μια άνετη και πλούσια ζωή, είχε μπορέσει μέσα στα είκοσι χρόνια που έκανε αυτήν την δουλειά να έχει πολλά χρήματα στην άκρη που του επέτρεπαν να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του όχι μόνο χωρίς να εργάζεται αλλά και να μπορεί να κάνει ότι του περνούσε απ' το μυαλό. Η

φετινή χρονιά μάλιστα ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκή μαζί του, μιας και έχοντας κλείσει τρεις πολύ δυνατές συγχωνεύσεις, είχε αυξήσει κατά πολύ τα λεφτά του. Τέτοιες εξελίξεις βέβαια στον κύκλο του γινόντουσαν μόνο όταν κάποιος είχε καταφέρει να φτάσει πολύ ψηλά στην ιεραρχία.

Όμως πέντε χρόνια πριν είχε υποσχεθεί ότι η σημερινή ημερομηνία θα γινόταν σταθμός αλλαγής για την ζωή του, ημέρα που είχε αποφασίσει ότι θα ξεκινούσε την επόμενη φάση, μια φάση που την σχεδίαζε και την προετοίμαζε από τότε.

Στις εννέα το πρωί έχοντας ετοιμαστεί κάθισε για τον καφέ του. Ξεφύλλισε την εφημερίδα και μισή ώρα αργότερα βγήκε από το γκαράζ οδηγώντας την Mustang του. Δεν ήταν απλός φίλος αυτού του αυτοκινήτου. Για είκοσι χρόνια τώρα δεν είχε αγοράσει καμιά άλλη μάρκα. Περίπου δεκαπέντε λεπτά μετά, πάρκαρα στο γκαράζ του κτιρίου που εργαζόταν.

Ανέβηκε μέχρι το ισόγειο με τα πόδια, κάθισε για λίγο σ' ένα παγκάκι και αφού συνομίλησε μ' έναν νεαρό για λίγο, μπήκε στην είσοδο του κτιρίου και ανέβηκε με το ασανσέρ στον δέκατο όροφο. Προχώρησε στον μακρύ διάδρομο κι έφτασε στο γραφείο του, ένα από τα πιο προνομιακά γραφεία του ορόφου. Έξω ακριβώς από την πόρτα του βρισκόταν το γραφείο της γραμματέας του, της Βίκυ. Συνεργαζόντουσαν από την πρώτη στιγμή που το ανέβασμά του στην εταιρεία του επέτρεψε να έχει προσωπική γραμματέα, κοντά δέκα χρόνια τώρα.

«Καλημέρα Βίκυ».

«Καλημέρα Ρικ» του απάντησε μ' ένα χαμόγελο και τον ακολούθησε στο γραφείο του με μια αχνιστή κούπα καφέ. Τον πλησίασε και τον φίλησε στο μάγουλο. «Να ζήσεις» του ευχήθηκε.

«Σ' ευχαριστώ. Έχουμε τίποτα το ιδιαίτερο για σήμερα;»

«Ρωτάς για κάτι το συγκεκριμένο;»

«Όχι».

«Τα συνηθισμένα, αν και έχω την αίσθηση ότι έχει πέσει πολύ η δουλειά».

Η Βίκυ χαμογέλασε και βγήκε απ' το γραφείο. Ύστερα από δέκα χρόνια συνεργασίας, όταν ήταν μόνοι τους μιλάγανε με διαφορετικό τρόπο. Είχαν περίπου την ίδια ηλικία. Ήξερε τον άντρα και τα παιδιά της και σ' αρκετές γιορτές τον καλούσαν στο σπίτι τους. Την ένοιωθε πια φίλη του. Τότε που την είχε

πρωτογνωρίσει, ήταν μια αρκετά ωραία γυναίκα και μάλλον κατά λάθος δεν είχαν μπλεχτεί σε περιπέτειες. Η εγκυμοσύνη και η έγγαμη ζωή την είχαν αλλάξει· είχε βάλει αρκετά κιλά αλλά εξακολουθούσε να κρατιέται καλά. Ανήκε στις ζουμερές γυναίκες, με πλούσιο στήθος, ψηλή, με βαμμένα ξανθά μαλλιά. Το ντύσιμό της ήταν εντελώς ιδιότυπο. Ακολουθούσε τις φάσεις της σελήνης, την μια γινόταν μια σέξι γκόμενα και την άλλη μια συντηρητική γραμματέας.

Η μέρα συνέχισε να κυλάει χωρίς εκπλήξεις. Ασχολήθηκε με το προσωπικό του αρχείο, πήρε αντίγραφα από το σύνολο των εγγράφων του και τα φόρτωσε στο προσωπικό του λάπτοπ. Ό,τι αφορούσε προσωπικά τον ίδιο φρόντισε να σβηστεί από τους εταιρικούς υπολογιστές αν και ήταν σίγουρος ότι η πολιτική της εταιρίας ήταν να παίρνονται αντίγραφα ασφαλείας σε τακτές ημερομηνίες. Αυτό βέβαια δεν τον ένοιαζε γιατί ποτέ δεν είχε τίποτα να κρύψει. Τα πολύ προσωπικά του θέματα τα χειριζόταν από το σπίτι του και τα τηλέφωνα και οι διευθύνσεις των φίλων του ήταν αποθηκευμένα εκτός των άλλων και στο κινητό του τηλέφωνο.

Όταν τελείωσε την εκκαθάριση του αρχείου του, έγραψε την επιστολή παραίτησή του και την έστειλε στον προσωπάρχη. Επικαλέστηκε προσωπικούς λόγους, του θύμισε ότι τον είχε ενημερώσει και προφορικά ασχέτως αν εκείνος δεν τον είχε πιστέψει και ζήτησε την άμεση αποδέσμευσή του. Είχε φροντίσει να μην έχει εκείνη την περίοδο καμία ανοικτή υπόθεση.

Η Βίκυ βλέποντας στην οθόνη της την επιστολή του, δεν πίστευε στα μάτια της. Μπούκαρε στο γραφείο του σε αλλόφρονα κατάσταση και τον ρώτησε μ' απόγνωση: «Σου έκαναν αλλού καλύτερη πρόταση;»

«Όχι Βίκυ, δεν υπάρχει καμία πρόταση. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου στα σημερινά γενέθλιά μου να σταματήσω να δουλεύω. Σήμερα ακολουθώ εκείνη την απόφαση αν και θα έλεγα ψέματα αν σου έλεγα ότι δεν θα κάνω τίποτα» της απάντησε χαμογελώντας και κλείνοντάς της το μάτι.

«Και πως θα ζήσεις; Να σε ρωτήσω όμως καλύτερα το άλλο, εγώ θα βρω εύκολα δουλειά στην ηλικία μου;»

«Τόσα χρόνια εσύ κάνεις όλη την λάτρα και εγώ μαζεύω το χρήμα. Τι φοβάσαι;»

«ΡΙκ σταμάτα να με κοροϊδεύεις. Δεν καταλαβαίνεις πως έχω οικονομικό πρόβλημα; Για μένα η δουλειά είναι για την

επιβίωση!»

«Χαλάρωσε Βίκυ και μην φοβάσαι. Αύριο μαζεύεις τα πράγματά σου και την Δευτέρα χτυπάς κάρτα στο καινούργιο σου γραφείο. Θυμάσαι την εξαγορά της εταιρείας *Διεθνών Επενδύσεων*; Αυτός που την είχε εξαγοράσει ήμουν εγώ. Δεν θα είναι σ' αυτή την πιάτσα αλλά έχω φροντίσει οι καινούργιοι πελάτες μας να μην ανήκουν σ' αυτούς που τους νοιάζουν τα ακριβά γραφεία αλλά τα αποτελέσματα της δουλειάς».

«Δεν καταλαβαίνω. Αφού είπες πως σταματάς να δουλεύεις».

«Μόνο το ότι είσαι συγχυσμένη σε δικαιολογεί. Άλλη φορά δεν θα χρειαζόταν να σου εξηγήσω. Κορίτσι μου, η εταιρεία που σου είπα ανοίγει υποκατάστημα εδώ, που σημαίνει πως θα το τρέξεις εσύ. Εμένα θα μ' ακούς μόνο απ' το τηλέφωνο. Σ' αυτό εστιάζεται και τ' ότι σταματάω να δουλεύω».

Ο Ρικ κάτι πήγε να πει αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του. Ο προσωπάρχης τον ζήτησε στο γραφείο του. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, πλησίασε την παγωμένη Βίκυ, της έδωσε ένα φιλί και βγήκε στον διάδρομο. Όταν ένα τέταρτο μετά ξαναγύρισε την βρήκε στην ίδια στάση.

«Είπα στον προσωπάρχη ότι παραιτείσαι κι' εσύ. Πιστεύω να μην έκανα λάθος εκτίμηση».

«Θα τα καταφέρουμε;» τον ρώτησε με αγωνία.

«Και τι σκας; Το υποκατάστημα δεν πρόκειται να κλείσει. Πάντως να ξέρεις σου έχω εμπιστοσύνη, θα τα καταφέρεις. Το μόνο που θέλω σαν έξτρα χάρη είναι να φροντίσεις μια μικρή μετακόμιση. Έχω αγοράσει όλο το κτίριο. Μην φανταστείς τίποτα μεγάλο, ένα παλιό τριώροφο με δύο μικρά διαμερίσματα στο ισόγειο και δύο πατώματα ακόμα. Στο ισόγειο το ένα διαμέρισμα θα γίνει το γραφείο μας και το άλλο ο ξενώνας. Ο επάνω όροφος θα γίνει το καινούργιο μου σπίτι.»

«Ρικ, σύνελθε. Θες να με τρελάνεις;»

«Δεν είναι απ' αυτά τα κτίρια με τα μοντέρνα γραφεία, είναι απ' τα άλλα, τα παλιομοδίτικα. Όσο για μένα δεν σκοπεύω να μείνω αυτό το διάστημα στην Νέα Υόρκη. Και σε παρακαλώ, μην προσπαθείς να μου χαλάσεις την διάθεση. Δεν ξέρεις τι ωραία αισθάνομαι που μπορώ να κάνω ότι μου κατέβει χωρίς να σκάω για τίποτα».

«Είπες πως δεν θα καθίσεις στην Νέα Υόρκη;»

«Αυτό είπα. Λέω να κατέβω στο Νόρφολκ να δω την μάνα

μου».

«Αλήθεια, τόσα χρόνια που κάνουμε παρέα δεν τόλμησα να σε ρωτήσω για το πώς και δεν την έφερες εδώ».

«Ούτε αυτή ήθελε να έρθει, αλλά ούτε κι' εγώ την ήθελα».

«Ναι αλλά εκεί κάτω ζει μόνη της. Ο πατέρας σου έχει πεθάνει εδώ και χρόνια».

«Έχει τις φίλες της και τους γείτονες της. Μια χαρά περνάει».

«Τέλος πάντων, θα καθίσεις εκεί ή θ' αρχίσεις τα ταξίδια;»

«Με ξέρεις απ' αυτούς που κάθονται;» της απάντησε σιβυλλικά.

Η Βίκυ έκανε να φύγει για το γραφείο της όταν ξαναγύρισε και τον ρώτησε σαν κάτι άλλο να πέρασε από το μυαλό της.

«Είσαι καλά;»

Η ερώτησή της έκρυβε μια περίεργη ανησυχία που ο Ρικ κατάφερε αμέσως να αποκρυπτογραφήσει. Ξέσπασε σε γέλια. «Ρωτάς για την υγεία μου; Καλύτερα δεν γίνεται».

«Ρε άιι στο διάβολο· μου κόπηκε προς στιγμή η ανάσα».

«Μια που ξαναγύρισες και πριν φύγεις άκου κι' αυτό. Είμαστε μαζί δέκα χρόνια. Μετά την μάνα μου είσαι το πιο κοντινό μου πλάσμα. Ξέρω τον άντρα σου, τα παιδιά σου, ξέρω την οικογένειά σου. Δεν σε κράτησα κοντά μου για τα ωραία σου μάτια, όχι ότι δεν έχεις, αλλά γιατί είσαι καλός άνθρωπος» της είπε σοβαρά ο Ρικ.

«Κόψε τις σάλτσες και έλα στο προκείμενο» τον διέκοψε η Βίκυ που τον γνώριζε πολύ καλά και καταλάβαινε ότι ήταν εισαγωγή για κάτι άλλο.

«Σ' έχω βάλει αντίκλητο στους λογαριασμούς μου».

«Γιατί δεν με ρώτησες αν ήθελα και τότε σκόπευες να μου το πεις;»

«Σκόπευα να στο πω σήμερα και σήμερα στο λέω. Τώρα αν ήθελες ή δεν ήθελες, λίγο με απασχολούσε και λίγο με απασχολεί».

«Ρε όμορφε, δεν ήξερα ότι είσαι τόσο εγωιστής!» είπε ειρωνικά.

«Βικάκι, δεν υπάρχει άλλη. Ή εσύ θα ήσουνα ή κανένας. Αν μου συμβεί τίποτα, υπάρχουν οδηγίες. Εάν δεν μου συμβεί, υπάρχει ένας μικρός λογαριασμός που μπορείς να τον χρησιμοποιήσεις. Ξέρω ότι μόνο σ' ανάγκη θα κάνεις κάτι τέτοιο αλλά δεν θα είμαι συνέχεια κοντά να ξέρω τι τρέχει, οπότε ναι,

και για σένα. Και όπως σου είπα, είναι μικρός ο λογαριασμός».

«Είσαι σίγουρος ότι είσαι καλά;» τον ξαναρώτησε.

«Αυτό το είπαμε, μην ξαναλέμε τα ίδια. Και μην φανταστείς ότι είμαι τόσο ανιδιοτελής. Αν μου συμβεί τίποτα αφήνω και μια μάνα».

Μέχρι να βγει η Βίκυ από το γραφείο, δύο κοπέλες από το αρχείο είχαν φτάσει και μάζευαν τους φακέλους. Το σύστημα διαχείρισης που κρατούσαν στην εταιρεία επέτρεπε να μπορούν να διαβιβάζονται απ' το ένα στέλεχος στο άλλο οι φάκελοι των υποθέσεων χωρίς να δημιουργούνται προβλήματα στους πελάτες. Οι υποθέσεις του Ρικ θα μοιραζόντουσαν σ' άλλους χειριστές ώστε να φανεί σαν να πρόκειται γι' αναβάθμιση. Ο γενικός διευθυντής είχε δώσει γι' αυτό σαφείς εντολές.

Σε λιγότερο από τρεις ώρες όλα έδειχναν ότι είχαν πάρει τον δρόμο τους. Όλη η χαρτούρα είχε φύγει, τα προσωπικά αντικείμενα της Βίκυ ήταν σε ένα μεγάλο χαρτόκουτο έτοιμα για να τα πάρει μαζί της και το όνομα το Ρικ είχε σχεδόν εξαφανιστεί από τους διάφορους καταλόγους της εταιρείας. Οι άλλες γραμματείς δεν ήξεραν τι να υποθέσουν. Η πληροφορία για το καινούργιο γραφείο ήταν εφτασφράγιστο μυστικό.

Λίγο πριν φύγουν το απόγευμα, ο Ρικ ζήτησε να της μιλήσει.

«Βίκυ, μπορείς να έρθεις μαζί μου μέχρι το σπίτι; Θέλω να σου δείξω τι κρατάς και τι πετάς και να πάρεις και την Mustang. Την Δευτέρα που θα πας στο γραφείο, άφησέ την εκεί. Μπορείς;»

«Μόνο αν την οδηγώ στο ενδιάμεσο» του είπε χαμογελώντας.

«Κάνε ό,τι θέλεις. Την έχω μεταβιβάσει στην καινούργια εταιρεία. Όταν είσαι έτοιμη πες μου».

«Όποτε θέλεις φεύγουμε, εγώ αύριο θα ξανάρθω. Τα κορίτσια θέλουν κέρασμα και δεν το γλυτώνω με τίποτα».

Στις τέσσερις και μισή ο Ρικ πάρκαρε το αυτοκίνητο στο υπόγειο γκαράζ του διαμερίσματός του. Η Βίκυ ήταν περίεργη να δει πιο καλά αυτό που της είχε ζητήσει να κάνει και που μπορεί να κατέληγε στο να κράταγε ό,τι της έκανε ιδιαίτερη εντύπωση».

«Τόσο ωραίο σπίτι!» σιγοψιθύρισε.

«Τι μουρμουράς πάλι; Λοιπόν, εγώ θα πάρω μαζί μου την βαλίτσα που έχω δίπλα στην πόρτα. Ο θυρωρός έχει δικά του

κλειδιά. Απλά φρόντισε να είναι άδειο όταν του το παραδώσεις».

«Με την δικιά σου τι γίνεται;» τον ρώτησε τάχα αδιάφορα.

«Η δικιά μου είναι εδώ κι' ένα μήνα με τον δικό της. Ήθελε οικογένεια και παιδιά κάτι που για μένα είναι απαγορευτικό. Οπότε μόνο κάτι λίγοι φίλοι έχουν ξεμείνει που μεταξύ μας δεν νομίζω πως θα τους λείψω».

«Μην το λες. Σ' όλους μας θα λείψεις. Πότε φεύγεις για κάτω;»

«Αύριο μεσημέρι» της είπε και της έστειλε ένα φιλί την ώρα που εκείνη άνοιγε την πόρτα για να φύγει.

«Αν αλλάξεις τηλέφωνο μην ξεχάσεις να με ενημερώσεις» του είπε φεύγοντας.

Τετάρτη 5 Μαΐου 2010 – 23:17

Μπήκε στο σπίτι του μ' ευχάριστη διάθεση. Εάπλωσε και σχεδόν αμέσως αποκοιμήθηκε. Θα είχαν περάσει δύο ώρες όταν πετάχτηκε εξ αιτίας ενός παράξενου ονείρου.

Ήταν, λέει, ένας γέρος που, καθισμένος οκλαδόν και φορώντας κάτι σαν ράσο, του έλεγε: “Στην γη θα βρεις τον ουρανό, μόνο που βρίσκεται σε κείνα τα κομμάτια που τον εκπροσωπούν, αλλά και στον ουρανό θα βρεις την γη πάλι στα κομμάτια εκείνα που την εκπροσωπούν. Το όνομα του γρίφου είναι Η Πραγμάτωση”.

Μετά απ' αυτό άργησε να ξανακοιμηθεί. Όταν τελικά τα κατάφερε είδε ακόμη πιο περίεργα όνειρα. Είδε πως πετούσε στον ουρανό αλλά και πως τρύπωνε στα έγκατα της γης σαν πλάσμα που δεν είχε καθόλου σώμα.

Το πρωί σηκώθηκε κουρασμένος λες και όλο το βράδυ έτρεχε. Ξεκίνησε να μαζεύει και τα τελευταία πράγματά που θα έπαιρνε μαζί του. Το χαρακτηριστικό σφύριγμα της καφετιέρας του θύμισε πως δεν είχε πάρει ακόμη τον πρωινό του καφέ. Τα παράτησε όλα στη μέση και πήγε στην κουζίνα. Έβαλε μια κούπα και κάθισε στο τραπέζι ανάβοντας ένα πουράκι. Ήταν μια αδυναμία που δεν ήθελε με τίποτα να σταματήσει. Κοίταξε το ρολόι στο τοίχο της κουζίνας. Είχε πάει κιόλας δέκα.

Έπινε καφέ και κάπνιζε όταν το κινητό του χτύπησε. Έκανε έναν ήχο που είχε πολύ καιρό ν' ακουστεί.

Στην ώρα του, σκέφτηκε χαμογελώντας. Σήκωσε το τηλέφωνο χωρίς να μιλάει. Από την άλλη άκρη ακούστηκε ένα γέλιο.

«ΡΙκ, κόψε την πλάκα. Ξέρω ότι είσαι μόνος σου οπότε μην το παίζεις Τζέιμς Μποντ. Τι θα γίνει;»

«Που βρίσκεσαι και πότε λες να τα πούμε από κοντά;» έσπασε ο Ρικ την σιωπή του.

«Είμαι στη Γενεύη. Σε μια βδομάδα τελειώνω. Εσύ πότε θέλεις να βρεθούμε;»

«Κατεβαίνω στην μάνα μου και λέω αφού δεν βιαζόμαστε ιδιαίτερα να τα πούμε τέλος καλοκαιριού».

«Ο γέρος είναι κι' αυτός στο Νόρφολκ. Έχε το νου σου γιατί μπορεί να χρειαστεί να φύγεις στο ξαφνικό».

«Εντάξει. Φρόντισε μόνο να μην με ενημερώσεις την τελευταία στιγμή».

«Τώρα κατέβηκε στην κόρη του, οπότε μάλλον για τέλος Αυγούστου τον βλέπω. Εγώ τελειώνοντας από Ευρώπη, γυρνάω πίσω. Καλή σου μέρα Ρικ, πάω για ύπνο».

«Στις τέσσερις το πρωί;»

Το τηλέφωνο έκλεισε πριν ο Ρικ ακούσει την απάντηση. Κάλεσε ένα ταξί και ζήτησε να τον πάει στο αεροδρόμιο του Νιούαρκ. Η πτήση του έφευγε σε μια ώρα. Προλάβαινε να πει έναν ακόμη καφέ.

Πέμπτη 17 Μαρτίου, 2005 – 19:00 (Πριν πέντε χρόνια)

Το ταξίδι στο Λονδίνο ήταν ένα ταξίδι αστραπή. Μια επενδυτική ομάδα ήθελε συμβουλές κι ο διευθυντής έστειλε αυτόν. Στο ξενοδοχείο έφτασε αργά το βράδυ. Το ραντεβού με τους επιχειρηματίες είχε προγραμματιστεί για το απόγευμα της επόμενης ημέρας. Ο Ρικ πάντα έτσι έκανε. Δεν ήθελε ποτέ ν' αντιμετωπίζει τις προκλήσεις κουρασμένος από ένα μακρινό ταξίδι. Το πρωινό της επόμενης ημέρας θα ήταν μια καλή ευκαιρία για μια βόλτα.

Εύπνησε σχετικά αργά και ίσα που πρόλαβε το πρωινό στην τραπεζαρία. Περιπάτησε στη συνέχεια την απόσταση από το ξενοδοχείο μέχρι την κάθοδο για τον σταθμό του μετρό. Κατεβαίνοντας τις σκάλες άκουσε δύο πιτσιρικάδες να λένε ότι θα πήγαιναν στο Τζάρινγκ Κρος. Χωρίς κανέναν λόγο αποφάσισε να τους ακολουθήσει. Όταν κατέβηκε απ' το τραίνο είχε σχε-

δόν μετανιώσει για την αυθόρμητη πράξη του. Άρχισε να ανεβαίνει τις σκάλες αξιολογώντας σαν μόνο θετικό ότι προς αυτήν την κατεύθυνση βρισκόταν και η αποβάθρα για τις βόλτες στον Τάμεση.

Δεν πρόλαβε να βγει στην επιφάνεια όταν έπεσε επάνω στο πιο περίεργο μαγαζί. Πουλούσε ό,τι είχε να κάνει με μαγικά. Αποφάσισε να μπει και να χαζέψει. Τα βιβλία ήταν λιγοστά κι έδειχναν μάλλον πρόχειρα. Στο ταμείο στεκόταν μια γυναίκα μεγάλης ηλικίας ενώ κοντά της πίσω από τον πάγκο και καθισμένος σχετικά χαμηλά καθόταν ένας υπέργηρος με κλειστά μάτια. Ο Ρικ ένοιωσε την ανάγκη να βοηθήσει αγοράζοντας βιβλία έστω και αν θα τα πετούσε στην πρώτη ευκαιρία.

Η ματιά του έπεσε σ' ένα ράφι πίσω ακριβώς από τον γέρο. Πλησίασε διακριτικά κι άρχισε να κοιτάζει τους τίτλους. Πρώτη φορά έβλεπε τέτοια βιβλία. Έπιασε ένα στα χέρια του. Ήταν μια παλιά δερματόδετη έκδοση της Βίβλου.

«Σας αρέσουν τα παλιά βιβλία;» άκουσε τον γέρο να του λέει χωρίς να στρέψει το κεφάλι του.

Ο Ρικ κοίταξε τριγύρω για να διαπιστώσει ότι ήταν ο μοναδικός πελάτης του μαγαζιού.

«Ναι, εκτέμπουν μια δύναμη που είναι σαν να σε προκαλούν να τα διαβάσεις. Ιδίως τα δερματόδετα» απάντησε ευγενικά.

«Ποιο κρατάς;» τον ρώτησε.

Ο Ρικ του έδειξε την Βίβλο. Η γυναίκα του έκανε νόημα ότι δεν βλέπει.

«Τη Βίβλο» του απάντησε σοκαρισμένος.

«Αα, αυτή την έχω δέσει εγώ».

«Είσαστε τεχνίτης της βιβλιοδεσίας;»

«Ήμouνα. Τώρα δεν βλέπω σχεδόν τίποτα. Πώς σε λένε;»

«Ρικ Κινγκ».

«Εγώ είμαι ο Πήτερ Σίμπσον κι αυτή στον κισσέ είναι η κόρη μου Ντόροθυ».

«Χάρηκα. Πόσο κοστίζει η Βίβλος;»

«Δεν μου μοιάζεις μ' αυτούς που διαβάζουν την Βίβλο».

«Αυτό έχει σημασία;» τον ρώτησε χαμογελώντας ο Ρικ.

«Και ναι και όχι. Κατ' αρχάς είναι ακριβό βιβλίο και μετά δεν θα ήθελα να καταλήξει σε τίποτα σκουπίδια. Είναι βλέπεις ένα απ' τα τελευταία μου παιδιά» του απάντησε ο Πήτερ.

«Θα το στείλω στον παπά που συμπαθεί η μητέρα μου» είπε

χαμηλόφωνα ο Ρικ.

«Είναι ακριβό» συμπλήρωσε ο Πήτερ.

«Δηλαδή;»

«Θα σου κοστίσει διακόσιες λίρες».

«Εντάξει. Έχεις να μου προτείνεις και κανένα άλλο;» τον ρώτησε αδιάφορα.

Ο γέρος δεν μίλησε. Η κόρη του περπάτησε προς την πόρτα και βγήκε διακριτικά σαν να ήθελε να καθαρίσει το τζάμι απ' έξω.

«Γιατί δίνεις τόσα λεφτά ενώ ξέρεις ότι κάνει πολύ λιγότερα;» τον ρώτησε ο γέρος.

«Αυτό θα μου το πεις εσύ Πιότρ» του απάντησε ο Ρικ χρησιμοποιώντας την ρωσική έκδοση του ονόματός του. Δεν παραξενεύτηκε απ' αυτό που είπε αλλά τρόμαξε. Ήταν σαν να ξύπναγε κάτι μέσα του και προσπαθούσε να επιβάλλει την παρουσία του.

«Γιατί με είπες έτσι;» τον ρώτησε ταραγμένος ο γέρος.

«Με συγχωρείς, δεν ξέρω τι μου ήρθε. Σε παρακαλώ μην αναστατώνεσαι».

«Δεν αναστατώθηκα, απλά έτσι με φώναζε ο πατέρας μου. Βλέπεις είμαστε Ρώσοι εμικρέδες. Το όνομά μου ήταν Πιότρ Σιμόνωφ. Τελευταία φορά το άκουσα από τον πατέρα μου γύρω στο 1930. Ήμουν τότε 10 χρονών».

Τα λόγια του ακολούθησαν σιωπή. Ο γέρος πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε να λέει την ιστορία του.

«Όταν πέθανε ο πατέρας μου, η μητέρα μου έπρεπε να δουλεύει δύο δουλειές για να συντηρήσει την αδελφή μου κι' εμένα. Τότε αποφάσισα να την βοηθήσω. Πήγα σ' έναν βιβλιοδέτη και του ζήτησα να με μάθει την τέχνη. Παραδόξως εκείνος δέχτηκε. Κοιμόμουνα στο υπόγειο του εργαστηρίου και πήγαινα στο σπίτι μια φορά τον μήνα».

Ο Πήτερ σταμάτησε από τον βήχα που τον έπνιξε. Η Ντόροθυ, που είχε το νου της κοιτώντας τους από το τζάμι, τον άκουσε και του έφερε λίγο νερό και αμέσως ξαναβγήκε έξω. Ο γέρος μετά απ' αυτό συνέχισε με την ιστορία του,

«Ο τεχνίτης ήταν και αυτός Ρώσος. Ερχόντουσαν στο εργαστήριο πολλοί Ρώσοι εμικρέδες κι' έφερναν διάφορα βιβλία που εμείς τους τα δέναμε. Καθόντουσαν με τις ώρες και έλεγαν τις πιο απίθανες ιστορίες. Όλο για μάγια και για περίεργα πράγματα. Εγώ δεν ήξερα τι να πιστέψω και τι όχι. Είχε συμβεί

όμως κάτι την πρώτη νύχτα που έμεινα στο εργαστήρι που με είχε βάλει σε σκέψεις αν και ήμουνα ακόμη βυζανιάρικο. Είδα στο ύπνο μου έναν βασιλιά. Ήταν ένας ψηλός άντρας που φόραγε κορώνα. Κρατούσε μια Βίβλο και μου την έδωσε.

»Θυμάμαι ακόμη ότι μου είχε πει πως κάποια στιγμή θα ξαναρχόταν και θα του την ξανάδινα πίσω μαζί με τον *Απόκρυφο Κώδικα*, ένα άλλο σπάνιο βιβλίο. Τον ρώτησα πως θα τον γνωρίσω και μου είπε ότι θα το καταλάβω γιατί είναι πολύ σπάνιο ένας βασιλιάς να μου ζητήσει μια βίβλο και ένα ακόμη βιβλίο. Όταν τον ρώτησα για τον Κώδικα μου είπε ότι θα 'ρχόταν στα χέρια μου ένα σπάνιο βιβλίο για να το δέσω κι' αυτό το βιβλίο θα ήταν το ζευγάρι της βίβλου».

Ο Ρικ άκουγε τα λόγια του με πολύ προσοχή.

«Και τι έγινε;»

«Στον πόλεμο, είχα πάει να δω το παλιό μου αφεντικό σε μια άδεια που είχα πάρει, όταν ένας Ρώσος έφερε ένα χαρτόδετο παλιό βιβλίο που βρισκόταν σε κακό χάλι και ζήτησε να το μαζέψουμε και να το δέσουμε με δέρμα. Το αφεντικό μου δεν ήθελε γιατί του φάνηκε πολύ παλιό και τα φύλλα ήταν σκόρπια. Εγώ όμως ζήτησα και το ανέλαβα προσωπικά. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να κάνει ούτε εκατό μέτρα από το μαγαζί και μια βόμβα τον σκότωσε. Το βιβλίο μου έμεινε. Το αφεντικό μου δεν το ήθελε, το θεώρησε γρουσουζίκιο. Πολλά χρόνια μετά το έδεσα. Αν το θέλεις, μπορεί να το πάρεις».

«Και γιατί μου τα προσφέρεις εμένα;» τον ρώτησε ο Ρικ.

«Γιατί πρώτον σε λένε Κινγκ, άσε το Ρικ. Φαντάζομαι κάποιο Ρίτσαρντ κρύβεται πίσω απ' αυτό το υποκοριστικό. Μετά είσαι ο μόνος που ενδιαφέρθηκε για την Βίβλο και τρίτον μου ζήτησες ακόμη ένα βιβλίο. Να προσθέσω ότι η Βίβλος ήταν του πατέρα μου και δεν κάνει για τον παπά που μου είπες αφού είναι στα Ρώσικα. Να μην σε ρωτήσω αν ξέρεις Ρώσικα γιατί την απάντηση την ξέρω».

Ο Ρικ κυριολεκτικά πάγωσε μ' αυτά που άκουγε. Η Ντόροθι γύρισε ξανά μέσα στο μαγαζί. Από την πόρτα είχε ακούσει την στιχομυθία του πατέρα της με τον άγνωστο άντρα.

«Πατέρα είσαι καλά;» ρώτησε τον γέρο πλησιάζοντάς τους.

«Πιο καλά δεν γίνεται. Το χρέος μου το έκανα ή μάλλον σύντομα τελειώνει. Φέρε το πακέτο από το υπόγειο. Ξέρεις που είναι!» είπε εκείνος με μια φωνή που παλλόταν από ανακούφιση.

Η Ντόροθι άνοιξε κάτι σαν καταλακτή και κατέβηκε σ' ένα μικρό αποθηκευτικό χώρο. Σε λίγο γύρισε μ' ένα πακέτο που ήταν καλά διπλωμένο κι απέξω είχε κηρόχαρτο για την υγρασία.

«Μην το ανοίξεις. Κράτησέ το και άνοιξέ το όταν θα είσαι έτοιμος» τον πρόσταξε η γυναίκα δίνοντάς του το.

Ο Ρικ την ευχαρίστησε και την ρώτησε το κόστος.

«Δεν σου πουλήσαμε τίποτα, τα βιβλία αυτά τα έχω μια ζωή για να στα παραδώσω» είπε παρεμβαίνοντας ο Πήτερ.

«Θα μου επιτρέψεις τότε να σου δώσω κι' εγώ ένα δώρο» είπε ο Ρικ και έβγαλε το μπλοκ των επιταγών του. Έγραψε μια επιταγή, την δίπλωσε και την έδωσε στην Ντόροθι, πήρε τα βιβλία και έκανε να φύγει. «Καμμιά συμβουλή για το πως να περάσω την ώρα μου;» ρώτησε τον Πήτερ.

«Στην θέση σου θα ήθελα να δω στην Τέιτ Γκάλερι την πτέρυγα του Μπλέικ».

Ο Ρικ έφυγε τόσο αθόρυβα όσο είχε έρθει. Η Ντόροθι έβαλε την επιταγή στο συρτάρι. Μετά από δέκα λεπτά θέλησε να δει αν ήταν αληθινή. Με το που είδε το ποσό μόνο που δεν λιποθύμησε και η επιταγή από αυτά που ήξερε έμοιαζε απόλυτα έγκυρη. Ήταν η πρώτη φορά που δόξασε τον θεό.